

1. Alberti / Valent: / diff. de
munificentia Divina in
N. T. Lipsie, 1668.
2. Arcularij / Dan: / ~~diff. fustem~~
theses Theologicae de Quæstio-
nibus a liquot controversis,
Marburgi, 1695.
3. Hunnij / Azid: / proposi-
tiones theologicae de eter-
na predestinatione Filio-
rum Dei ad salutem,
francofurti, 1594.

99A 6909

4 3

DE AETERNA PRAE-
DESTINATIONE FILIORVM
DEI AD SALVTEM

Propositiones Theologicae:

*PRÆTERITO MENSE IV-
NIO IN ACADEMIA VVITEBERGENSI DI-
sputata, nunc verò recusa, ad refellendum impudens mendacium
HEIDELBERGENSIVM Theologorum de Pelagiana heresi,
quam illi Theologis VVitebergensibus, absq; vlla prorsus ratione,
mente, fronte, pudore & conscientia nequiter im-
pingere non sunt veriti.*

A V T O R E

AEGIDIO HVNNIO, S. THEOLO-
GIÆ DOCTORE ET PROFESSORE IN
Academia VVitebergensi,

FRANCOFORTI AD MOENVM
excudebat Iohannes Spies.

M. D. XCIIII.

LECTORI CHRISTIANO
SALVTEM P.

 Vanquam, humanissime Lector, hæc Theses de æterna filiorum Dei Prædestinatione ad salutem, superiore mense Iunio à me conscriptæ, in typos publicos relatæ, & solenni Disputatione, Respondente clarissimo Viro, Domino Dauide Rungio, tum Theologiæ Candidato, nunc autem eiusdem Doctore promoti, ventilatæ & excussæ sunt: adeò ut quis forsàn actum agi putet, si nouis typis exscriptas in lucem Ecclesiæ Dei rursus emittam: attamen quia tanta est Calvinistarum Heidelbergensium impudentia, ut Scripto Germanico nouissimè sparsò (cuius titulum fecere: *Gegen Beweisung / daß die Heidelbergischen Theologen / Gottes Wort / der Augspurgischen Confession / Apologia, &c. nicht ungemäß lehren / etc.*) nihil dubitârint, nobis, Theologiæ in Academia VVitebergensi Professoribus, flagitiosissimam hæresin Pelagianorum in hoc doctrinæ capite præter omnem causam & culpam nostram affricare: à qua hæresitãm nos alienos esse sciunt, quàm suos norunt digitos: & verò in Thesibus istis obiectum hoc de Pelagianismo sic protritum & ex professo confutatum est, ut si quis adhuc sensus politica saltem honestatis superest Heidelbergensibus, nostram innocentiam, nolint velint, hinc animaduertere, suæq; criminationis in nos iactæ pudendam vanitatem agnoscere, testimonio propriæ suæ frontis & conscientie cogantur: planè censui, operæ precium me facturum, si ad refellendum obscænum hoc de Pelagianismo mendacium Propositiones hæc curarem recudendas, donec Heidelbergensium Scripto ex professo respondeatur, eiq; grauis & neruosa Refutatio, vel ab Autore libri, quem maledica sua insectantur lingua, vel à nobis, quorum doctrinam commentis suis eminus allatrant, sed non refutant, opponatur. Quàm enim frigidâ reliquam suam causam agant, dum se Confessionis Augustanæ socios mentiuntur, quàm è conuerso longè lateq; in Articulo non vno vel altero, sed capitibus benè multis ab huius sacratissimæ Confessionis perpetua sententia deflectant: id non ieiunis & misellis consecuti un-

A 2 culis,

culis, quales Calviniani velut ex folijs ficus perizonia consueve, & ex
arena funiculus neetere consueverunt, sed inuictis & irrefutabili-
bus argumentis per Domini gratiam orbi Christiano propediem de-
monstrabitur. Interim ut Lector religiosa veritatis amans hanc ex-
plicationem Articuli de Predestinatione, vice hac equi boniq; consu-
lat, rogo. Vuiteberga, die 6. Septembris, Anno Christi 1594.

Ægidius Hunnius D.

DE

DE ELECTIONE SEV PRÆ-
DESTINATIONE FILIORVM DEI
ad salutem.

Propositio. I.

- Liber Concordiæ ex professo tractans hunc articulum & contra quosuis partim exortos, partim exorturos errores, summo studio munire cupiens, quinquies saluificam illam electionem nominat Electionem FILIORVM DEI ad vitam & salutem: ipso nimirum titulo docens, non se vllam in Scripturis Electionem ad salutem inuenire, aut agnoscere, quàm quæ ad Dei filios vnicè pertineat.
2. Eundem ergò titulum, toties ibi repetitum, vsurpare, & Thesis hisce nostris præfigere, fas nobis esto.
 3. Ante omnia autem inter Præscientiam & Prædestinationem accurratè distinguendum est.
 4. Præscientia est vniuersorum, quæ sunt, fuerunt, aut erunt; & ad malos etiam extenditur.
 5. Æterna verò electio, seu prædestinatio ad salutem NON simul ad bonos, & ad malos, sed TANTVM ad bonos, & ad filios Dei pertinet, inquit Epitome iuxtà, & Liber ipse Concordiæ.
 6. Præscientia Dei notitiam rerum præscitarum significat; Prædestinatio verò non notitiam solum denotat, sed insuper CAUSA est salutis: estque specialis ACTIO Dei decernens, procurans, efficiens, iuuans, promouens, & ad optatum finem deducens salutem electorum.
 7. Errant igitur Calviniani, qui præscientiam cum prædestinatione confundentes, præscientiam causam omnium rerum præscitarum, atq; sic consequenter omnium quoque scelerum & flagitiorum constituunt, quod alibi ex ipsorum scriptis est demonstratum.
 8. Non minùs teter esset error, si quis Prædestinationem, vel electionem saluandorum ex mera præscientia definire, & concurrentem specialem illam, quam diximus, actionem efficacem Dei tollere vellet.
 9. Interim licèt à præscientia Prædestinatio suis limitibus distinguatur, non tamen hæc ab illa determinatè sumptâ, diuellitur aut separatur, siquidem & Apostoli scribunt, QVOS PRÆSCIVIT, Rom. 8.
A 3 hos 1. Pet. 1.

hos prædestinavit. Et rursum; Electi estis *κατὰ πρόγνωσιν* secundum præcognitionem, vel præscientiam Dei.

10. Ideoq; liber Concordiæ sic inter prædestinationem & præscientiã distinguit, vt nihilominus hanc cum illa manifestissimè coniungat, dicens: Deus illo suo consilio, proposito & ordinatione, nõ tantum in genere salutem suorũ procuravit: Verum etiam omnes, & singulas personas electorum (qui per Christum saluandi sunt) **CLEMENTER PRAESCIVIT**, ad salutem elegit, &c.

11. Sic ergò definimus illam: Prædestinatio est diuinæ voluntatis propositum, seu decretum, ab æterno factum, quo Deus pater, ex mera gratia, iuxta præcognitionem suam in Christo Iesu, filio suo, ad salutem elegit, & certò saluare constituit eos omnes, qui operatione Spiritus sancti credituri erant in ipso ad vitam æternam.

12. Hæc definitio, quia totius nostræ Disputationis quasi *σύνοψις* futura est: membratim illam ad sacræ scripturæ canonem exigamus.

13. Et primò quidem Paulus electionem nostri ad salutem diserta voce nominat propositum, & decretum voluntatis Dei, quando nos prædestinatos scribit secundum propositum ipsius, & iuxta decretum voluntatis ipsius, Ephe. 1.

14. Vnde liquet, Electionem, à voluntate illa generali, quæ approbationis dicitur, & qua vult Deus, omnes homines saluos fieri, necessariò esse distinguendam.

15. Etenim voluntate approbante, Deus aliqua vult, quæ tamen in actum non traducuntur. Vult conuerti totum mundum, nec tamen totus mundus conuertitur.

16. Cæterum voluntate decreti, seu propositi, quæ Deus statuit, ea certò veniunt. Iuxta illud Esa. 14. Dominus exercituum decreuit, quis poterit infirmare? Et rursum: Consilium meum stabit, & omnis voluntas mea fiet, Esa. 46.

17. Quoniam ergò prædestinatio definitur voluntate **DECRETI**, sequitur, eam euacuari, aut euentu contrario interuerti non posse: ac proinde ad eos solos esse referendam, qui salutem consequuntur. Iuxta illud: Quod quærit Israel, non est assecutus: Electio autem **ASSECUTA** est.

18. De hac **DECRETI** voluntate, qua Electio definitur, Concordiæ Formula palàm enunciat, quòd Deus in æterno suo consilio
DECRE-

DECREVERIT, quòd PRAETER eos, qui filium eius Iesum Christum AGNOSCVNT, & in eum verè CREDVNT, NEMINEM saluum facere velit.

19. Porrò electionem ab æterno esse factam, Paulus testis est, scribens Ephes. 1. Elegit nos in ipso, antequam iacerentur fundamenta mundi.

20. Hoc indubitato credimus, docemus, profitemur, & testamur solenniter, Electionem non demum fieri in tempore, multoq; minus post mortem demum hominis, sed, vt rursus docet Apostolus, ante tempora æterna, 2. Timoth. 1.

21. Porrò cum in definitione additur, eligere Deum homines ex gratia: prima notatur causa, principium & fons electionis nostræ, Gratia Dei.

22. Sicut scriptum est, Ephe. 1. Prædestinauit nos, vt adoptaret in filios, per Iesum Christum in sese iuxta *ἐκδοxίαν* voluntatis suæ, vt laudetur gloria gratiæ suæ.

23. Falsum igitur est commentum, Deum ob præuisa bona opera prædestinare homines ad vitam æternam.

24. Cui pronunciatum scriptura palàm contradicit, Roman. 9. nondum natis pueris, cum neque boni quippiam fecissent, neque mali, vt secundum electionem propositum Dei maneret, dictum est illi: Maior seruiet minori: sicut scriptum est: Iacob dilexi: Esau verò odio habui.

25. Quem typum Iacobi & Esau Paulus ad mysterium æternæ Prædestinationis illustrandum referens, haud obscure docet, electionem nostram merè esse gratuitam, neque ex villo bonorum operum dependere vel merito, vel intuitu.

26. Quod iterum Paulus Rom. 11. testatur, inquiens: Sic igitur & in hoc tempore reliquiæ secundum electionem gratiæ fuerunt. Quod si per gratiam, non iam ex operibus.

27. Itaque nihil in nobis intuetur Dominus, cuius dignitate, vel merito ad Electionem nostri moueatur, adeò, vt ne fides quidem ingrediatur hoc electionis arcanum, quatenus in nobis est, sed tantum quatenus extra nos quasi egrediens, illam æternæ salutis nostræ rupem, Iesum Christum, apprehendit.

28. Obiter hinc monenda est Iuuentus de tribus terminis, quorum complexu definitur Electio.

29. Et quidè Gratia Dei, est terminus, a quo oritur electio. Redemptio

- demptio per Christum facta, est terminus, **PER QVEM** nobis parata ea est: salus autem, seu vita æterna, *ὁμοδοσία*, & hæreditas filiorum Dei, est terminus, **AD QVEM** ceu finem vltimum tendit Electio.
30. Itaque si propriè, & ex scripturæ sensu atque vsu loquamur, non ad gratiam, vel ad redemptionem, sed **EX gratia**, **PER** redemptionem illam Christi **AD** regnum cœleste, seu vitam æternam dicimur esse prædestinati.
31. Verum, vt in definitione progrediamur, quod adijcitur (iuxta præcognitionem suam) sumptum est ex Epistola Petri priore, qua fideles, quibus scribit, definit electos *κατὰ πρόγνωσιν θεῶ πατρὸς*, secundum **PRAECOGNITIONEM** aut præscientiam Dei Patris.
32. Petro suffragatur Paulus, Rom. 8. **QUOS PRAESCIVIT**, hos & prædestinauit.
33. Quibus verbis Apostolus ad discrimen prædestinatorum & non prædestinatorum respiciens, non omnes simpliciter homines, sed speciali ratione præscitos prædestinatos esse confirmat.
34. Etenim illud præscire non indeterminatè hoc in loco, sed determinate sumitur.
35. Aliàs quia præscientiæ Dei vniuersali & indeterminatæ subiacent etiam impij, si hac illimitata significatione vox præscientiæ hîc accipienda foret: concideret differentia, quam Paulus facit inter electos & non electos, referens (vt contextus verborum arguit) prædestinationem salutis ad solos eos, qui diligunt Deum, qui conformes fiunt imagini filij Dei, qui vocantur, qui iustificantur, & tandem glorificantur.
36. Specialiter igitur accipias oportet hoc Apostoli: **QUOS præsciuit**, cum determinatione videlicet ad Christum, in quo facta electio est: vt indubius verborum sensus sit hic: **QUOS præsciuit**, fore Christi per fidem, eos prædestinauit.
37. Quamobrem etiam in definitione subiungimus, Deum nos elegisse ad salutem **IN CHRISTO IESU**.
38. Idque repetitum est ex tractatu Paulino, Ephe. I. Elegit nos **IN** ipso, antequam iacerentur fundamenta mundi. Et mox: Prædestinauit nos, vt adoptaret in filios per Iesum Christum.
39. Errant igitur Calvinistæ, qui prædestinationem fingunt absolutam, descriptam ex sola, planeque indeterminata, & simplici voluntate Dei, omnes reliquas causas antegressa: cui deinde Christum in executione duntaxat substernunt, non autem ipsius primo & supre-

supremo Electionis æternæ proposito inclusum esse censent.

40. Nos verò cum Apostolo decernimus, illud æternæ prædeterminationis propositum sic in Christo esse fundatum, ut absque intuitu Christi, & sacrosancti meriti eius nemo quisquam ad vitam eligi poterit.

41. Ut enim eligerentur peccatores, fieri salva Dei iustitia non poterat, nisi interposito satisfactionis precio, quo læsa æternæ iustitiæ Dei pro peccatis ad plenum satisficeret.

42. Iam quia satisfactio illa Christi nobis ad salutem nihil prodest, nisi fide applicetur: sponte sequitur, Deum elegisse peccatores in Christo, non per incredulitatem reiecto, aut ignorato, sed fide agnito & apprehenso.

43. Quò pertinent Libri Concordiæ verba suprà memorata, decreuisse Deum in æterno suo consilio, quòd præter eos, qui filium eius, Iesum Christum **AGNOSCUNT**, & in eum verè credunt, neminem saluum facere velit.

44. Si decreuit, neminem saluum facere sine Christo per fidem agnito: utique neminem etiam ad salutem illam elegit absque Christo agnito: quandoquidem ab æterno decernere, saluare, & ad salutem ab æterno eligere, prorsus æquipollent.

45. Itaque haud abs re fides in Christum Iesum ipsam definitionem electionis nostræ ingreditur, cum dicimus, elegisse Deum illos omnes, qui credituri erant in Christo ad vitam æternam. Neque vel Pelagianismum, vel Synergismum sapere hanc ipsorummet Apostolorum doctrinam, paulò post per Dei gratiam hac luce clarius ostendetur.

46. Certè Paulus, ut docet, **IN CHRISTO** nos esse prædestinatos, Eph. 1. sic non minori perspicuitate tradit, nos *ἐν τῇ πίσει τῆς ἀληθείας* **INFIDE** veritatis esse electos ad salutem, 2. Thess. 2.

47. Vbi fides non ex sua æstimatur vel dignitate, vel merito: sed ex dignitate sui correlati, nempe Christi, quem ipsa fiducialiter agnoscit & amplectitur.

48. Et quia secundum Apostoli vocem Electio facta est in Christo: certè electi non sunt, nisi qui sunt in Christo. In Christo verò nemo quisquam est, nisi per fidem.

49. Planum etiam est, Electionem ad salutem definiri prædeterminationem *ἐἰς ὁμοθεσίαν*, adoptionem filiorum, Ephe. 1.

50. At prædeterminationem hanc ad *ὁμοθεσίαν*, scribit Iohannes, lo-

B

cum

cum habere in solis credentibus: Dedit, inquit, potestatem filios Dei fieri, nimirum his, qui **CREDIDISSENT** in nomen ipsius, Ioh. 1.

51. Eadem prædestinatio citra specialem Dei amorem & dilectionem, qua, ut filios, complectitur electos suos, eosque diligit **IN DILECTO**, constare nullo modo potest, Ephes. 1.

52. Iam verò speciali hac dilectione Dei, Spiritus sanctus neminem à Deo diligi sine fide luculentissimè testatur, Heb. 11. cum ait: *ἀδύνατον*, **IMPOSSIBILE** est Deo placere sine fide. Ergò nemo etiam eligitur ad salutem sine fide, id est, sine Christo fide cognito & apprehenso.

53. Quamprimùm ab Electione fidem (ut ea relatè sese habet) remoues, protinus ipsum Christum inde remouisti. Ratio consequentiæ est hæc: quia Christus ad salutem nobis ociosus manet, nisi fide agnoscat, eiusque meritum applicetur.

54. Ad hæc Deus non alio modo nos saluat in tempore, quàm quo ab æterno constituit saluare: propositum enim, & executio propositi sibi mutuò respondeant oportet.

55. Iam verò in tempore saluat Deus non nisi credentes in Christum, Ioan. 3. & Marci 16. Ergò & ab æterno decreuit saluare, seu (quod idem est) ad salutem istam elegit, non nisi hos, qui credituri erant in Christum.

56. Præcognouit enim Deus, qui essent ex auditu verbi, operatione Spiritus sancti, consecuturi fidem: & quia extra temporis rationem aspicit fidem in Christum, seu potius aspicit Christum fide cognitum: idè explicata illa de Deo *κατ' ἀνθρώπου πάθειαν* loquendi ratione, potius ad salutem **DESTINARE** dicitur **CREDENTES**, quàm **Prædestinare CREDITVROS**.

Ioan. 6.

57. Non autem ociosè præcognouit eorum in Christum fidem, sed id ipsum, quod de illis præsciuit, gratis ipse dare constituit ijs omnibus, qui (ut Saluatoris voce loquar) audiunt à patre, & discunt.

Rom. 10.

58. Qui verò ipse auditus verbi (ex quo fidem existere Paulus affirmat) non meriti rationem habet, sed organi duntaxat.

59. Siquidem Deo ita visum est, per prædicatum & auditum verbum conferre fidem, & saluos facere credentes.

60. Quemadmodum neque auditus iste verbi per se hoc efficit, ut fidem inde consequamur: sed Deus solus est, qui auscultatione verbi mediante, fidem in nobis accendit.

61. Quia

61. Quin ne audire quidem verbum possemus, nisi Deus misericordia sua nos præueniens, verbum illud salutis manifestaret, adeoque ab æterno decretum faceret, quòd per istam Euangelij prædicationem vellet esse efficax.

62. Quod æternæ salutis organum qui vel negligunt, vel contemnunt, non iam aliquod absolutum Dei decretum Calvinisticum (quale nullum in scripturis obuium est) accusent, sed culpam damnationis omnem sibi imputent, dicentibus ad huiusmodi contemptores Apostolis: Vobis oportebat primò prædicari sermonem Dei: sed **QVIA REPELLITIS** illum, & indignos vos iudicatis æterna vita, ecce ad gentes conuertimur, Act. 13.

63. Sic ergò præsciuit Deus de Electis, non id, quod ipsi ad effici- *Pelagianismus a-*
entiam salutis suæ allaturi erant, sed quod ipsemet eis misericordi- *nismus a-*
ter erat largiturus: idque non immediatè, sed mediatè, per ordinata *partè da-*
conuersionis, organa, ea verò non neglecta, vel spreta, sed vsurpata, *mnatur.*
quod & parabola Christi, de diuersitate Auditorum verbi, non ob-
scure declarat, Luc. 8.

64. Quæ cum ita sint, firmum fixum manet, quod Christus ait: *Ioan. 15.*
Non vos me elegistis, sed ego vos: quando quidem Christus non tantum fidem ipsum operatur, sed omnem quoque cursum, voluntatemque; in auditu externo verbi misericordia sua multipliciter auertit, ijs nimirum modis, qui hætenus sunt expositi.

65. Tenenda est hac de re breuis, erudita & rotunda sententia Fulgentij, qua hæc de præscita fide electorum doctrinam à Pelagianismi & Synergismi crimine sic vindicat: Deus, inquit, prædestinauit ad regnum, quos ad se **PRÆSCIVIT MISERICORDIAE PRÆVENIENTIS AUXILIO REDITVROS**, & in se, misericordiæ subsequenti auxilio, esse **MANSVROS**.

66. Hac ipsa de causa & nos in definitione ponimus, Deum elegisse eos, qui **OPERATIONE SPIRITVS** sancti credituri erant: hoc est (vt supra declarauimus) vsu mediorum ad fidem perueniendi, virtute non sua, sed ex toto, & in solidum diuini spiritus operatione merè gratuita.

67. Hoc pacto Prædestinationis æternæ propositum illud est & manet **CAUSA** nostræ fidei: Sicut & missionis, passionis, & mortis filij est causa, atque nihilominus reciproco causarum & effectuum, sub diuerso genere, quasi reflexu, missio illa, passioque Christi causa vicissim est meritoria nostræ ad salutem electionis.

68. Fidem verò, quatenus Christum intuetur, & gratiam eligentis Dei amplectitur, si quis causam electionis dicere formidat, satis nobis est, quòd nolens volens fateri cogitur, causam electionis esse Christum, idq; non simpliciter, sed in suo merito, per fidem imputato, cum citra fidei imputationem, nobis nec Christus, nec meritum eius ad salutis rationes quicquam conferat.

69. Nec litigabimus cum quoquam, siue ille fidem appellet causam (non meritoriam, PROPTER quam eligamur, sed instrumentalem, vt & in negotio iustificationis) siue determinationem, siue perpetuam electorum notam, dummodò agnoscat, illam ab Electionis arcano non seclusam, sed eidem (vt & Liber visitationis habet) dicta ratione inclusam, quod inuictis argumentis hactenus est demonstratum.

70. Obijcitur equidem Diui Augustini dictum, quo innuit, non eligi nos, quia credimus, sed credere, quia electi simus.

71. Et hoc quidem de causa meritoria intellectū, verissimum est. Neq; enim PROPTER præuisam fidem sumus Electi, vt nec iustificamur PROPTER fidem, sed PER illam.

72. Remota autem opinione meriti, vt & Pelagianorum ac Synergistarum errore, agnoscit Antiquitas rectè scripsisse eundem Augustinum lib. 1. de prædestinatione cap. 3. Non elegit Deus opera cuiusquam in præscientia, quæ ipse daturus est, sed FIDEM elegit in præscientia, vt quem sibi daturus est, sed FIDEM elegit in præscientia, vt quem sibi crediturum præsciuit, ipsum elegerit.

73. Quam sententiam repetiuit tractatu in Iohannem 42. his verbis: Quoniam PRÆSCIVERAT, qui fuerant CREDITURI, ipsos dixit ex Deo, quoniam regenerationis adoptione nascerentur ex Deo. Ad hos pertinet: Qui ex Deo est, verba Dei audit. Quòd verò sequitur: Propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis, eis dictum est, qui non solum peccato vitiosi erant, nam hoc malum commune erat omnibus: sed etiam PRÆCOGNITI, quòd NON fuerant CREDITURI ea fide, qua sola possent à peccatorum obligatione liberari. Quapropter PRÆSCIEBAT, illos, quibus talia dicebat, in eo permansuros, quòd ex Diabolo erant, id est, in suis peccatis atque impietate morituros, in qua ei similes erant, nec venturos ad regenerationem, in qua essent filij Dei, hoc est, ex Deo nati, à quo erant homines creati. Secundum hanc PRÆDESTINATIONEM locutus est Dominus, non quòd aliquem

quem hominem inuenerit, qui vel secundum regenerationem iam esset ex Deo, vel secundum naturam iam non esset ex Deo.

74. Idem ad vnguem docet Ambrosius lib. 2. de vocatione gentium cap. 10. his verbis: In Electione, quicquid hominum in Christo PRÆCOGNITVM non est, nulla eidem ratione sociabitur.

75. Idem in cap. 9. Rom. Eius miserebor, quem PRÆSCIVI post errorem recto corde reuersurum ad me.

76. In cap. 11. Ne omnem Israël dixisse diffidentem putaretur, ostendit, non repulisse Deum hæreditatem suam, quam PRÆSCIT, id est, filios Abrahamæ, quos FIDELIS sibi FUTVROS SCIT. Nec enim promitteret eis regnum, si SCIRET, nullum ex his CREDITVRVM.

77. Et mox: Non repulit Deus plebem suam, quam præscijt) Hoc est, quod dicit Saluator, Ioan. 17. Pater, quos dedisti mihi, custodiui, & nemo ex his perijt, nisi filius perditionis. Ita & hi, quos PRÆSCIT Deus CREDITVROS, nemo ex his à promissione repulsus est.

78. Et rursus: Hoc est, quod vult intelligi, non iam ideò dignos esse eos omnes, quia filij sunt Abrahamæ, sed illos esse dignos, qui filij promissionis sunt, id est, quos PRÆSCIT Deus promissionem suam SVSCEPTVROS, siue ex Iudæis, siue ex gentibus.

79. Hieronymus super verba, Rom. 8. His, qui secundum propositum vocati sunt) scribit: secundum quod (propositum) proposuit sola FIDE saluare, QUOS PRÆSCIVERAT CREDITVROS, & quos gratis vocauit ad salutem, multò magis glorificabit ad salutem.

80. Idem super verba Rom. 11. non repulit Deus populum suum, *ὅν αὐτὸς ἔγνω*, quem præcognouit) illam, inquit plebem, non repulit, QVAM PRÆSCIVIT ESSE CREDITVRAM.

81. Theophylactus deniq; exponens illa verba Apostoli, 2. Tim. 2. NOUIT Dominus, qui sunt SVI: hoc est, à Deo sunt PRÆCOGNITI, vt qui omninò ad eum pertineant & electi sint, vt ne peruertantur cum marcidioribus, & putridioribus.

82. Et quid opus Antiquitatis testimonijs, cùm is, qui antiquior omnibus est, Christus, dicat de ouibus suis, id est, de electis: Ego COGNOSCO oues meas? Ioan. 10.

83. Cognoscit autem illas ab æterno. Et quos ab æterno cognouit fore oues suas? Nimirum credentes in illum, ipsomet hunc in modum explicante ad Iudæos: VOS NON CREDITIS, quia non e-

stis ex OUIBUS meis, quemadmodum dicebam vobis: Oves meæ vo-
cem meam audiunt, & ego COGNOSCO eas.

*Ab alijs,
scilicet nõ
electis.*

84. Ex quibus verbis Liber Concordiæ manifestum discrimen
facit inter electos & non electos, dicens: Qua de causa ELECTI his
notis, in sacris literis, AB ALIIS DISCERNENDI, describun-
tur: Oves meæ vocem meam AVDIUNT, & ego cognosco
eas, &c.

85. Econtra de Iuda & reprobis legitur, quòd illorum reiectio re-
feratur in incredulitatem eorum præscitam, vel ab initio præco-
gnitam: dicente Ioanne: NOVERAT Iesus AB INITIO, qui essent
NON CREDENTES, & quis proditurus esset illum. Et hæc qui-
dem de fidei in Christum præscientia satis.

86. Addit definitio, OMNES eos, qui credituri erant, esse electos
ad salutem.

87. Vniuersalem igitur esse electionem, apparet vniuersalitate,
non totum respiciente Mundum, sed ad omnes in Christum Iesum
verè credentes pertinente.

88. Quo modo & Iustificatio, & promissiones illæ Euangelicæ,
quæ fidei determinationem implicant, vniuersales sunt.

Rom. 9.

Ioan. 3.

Ioan. 6.

89. Ut cum dicitur: Omnis, qui crediderit in eo, non pudefiet. O-
mnis, qui credit in eum, non perit, sed habet vitam æternam. Qui-
cunq; credit in me, habet vitam æternam.

Matth. 10.

¶ 24.

90. Quemadmodum autem hæc propositiones hypothesin perse-
uerantiæ includunt, iuxta explicationem Saluatoris: Qui perseue-
rauerit vsq; ad finem, saluus erit.

91. Sic & propositio, qua dicitur, Omnes credentes esse à Deo
electos, itidem cum perseuerantiæ determinatione intelligenda
est.

92. Siquidem qui ad tempus credebant & deficiebant postea, e-
rant sanè renati, erant iustificati: quia verò propria culpa rursus
excidunt, nec ad glorificationem vsque pertingunt, ideò ex electis
non sunt, nisi minùs propriè illos tempore fidei illorum electos no-
minare libeat, quatenus ad tempus duntaxat habuerunt ea per fi-
dem, quæ electi ad finem vsq; retinent.

93. Propriè autem, & ex Scripturæ phrasi solos eos nominari
electos, qui ad finem vsque perseuerant, paulò post demon-
strabitur.

94. Porrò sicut ratione omnium verè, & perseueranter creden-
tium

tium Vniuersalis est electio: sic respectu totius mundi particularem
eam esse, certissimum est.

95. Christus ipse hoc bis confirmat, dum **P A U C O S** ait esse electos, Matth. 20. & 22.

96. Nec tantum in nomine verbali pauci sunt **ἐλεκτοί**: sed in participio quoq; pauci à Deo **ἐκλεκτοί**.

97. Sic enim Paulus docet, **DEUM** ipsum eligere **NON MVLTOS** sapientes secundum carnem, **NON MVLTOS** potentes, **NON MVLTOS** claro genere natos, 1. Cor. 1. ob hoc ipsum videlicet, quia Dei sapientiae se opponunt.

98. Particularem esse electionem, amplius ostendit ipsa vox. Siquidem Salomon vocabulum Eligere, in ipsa hac materia interpretatur pro **SEPARARE**, pronuncians, Deum **SEPARASSE** sibi Ifraëlitas in hæreditatem **DE VNIVERSIS POPVLIS** terræ, 1. Reg. 8.

99. Quod Moses commutato verbo sic effert: **TE ELEGIT DOMINUS**, ut si ei populus peculiaris de **CVNCTIS GENTIBVS** terræ. *Deut. 7.*

100. Ad quam separationem electorum à reliqua reproborum multitudine respiciens Saluator ait: **EGO ELEGI VOS DE MVNDO**, Ioan. 15. Item: Manifestavi nomen tuum hominibus, quos **DEDISTI** mihi **DE MVNDO**. Non pro **MVNDO** rogo, sed pro his, quos **DEDISTI** mihi, Ioan. 17.

101. Ideoq; dicuntur electi **SEMEN** sanctum, **RELICTI** in Zion, **RESIDVI** in Ierusalem, **RELIQVIÆ** saluandorum, **RELIQVIÆ** secundum **ELECTIONEM** gratiæ, Rom. 15.

102. Et quia Paulus in catena illa sua, Roman. 8. tradit manifestè, Deum quos prædestinavit, etiam **VOCARE**: maneat igitur inconuulsa doctrina Ecclesiarum hinc astructa, extra cœtum vocatorum siue Ecclesiam non esse quærendos electos.

103. Præsertim cum, teste Christo, cœtus electorum angustior etiam sit vocatorum cœtu: **MVLTIVOCATI**, **PAUCI** electi.

104. Quia rursus docet Paulus, illos prædestinatos, & secundum propositum vocatos etiam iustificari, & quidem ita iustificari, ut eis crimina amplius intentari nequeant: ne conemur electionem ultra iustificatorum cœtum extendere.

105. Omnes enim electos iustificari, omnes ad fidem (qua iustificamur) peruenire, omne, quod Christo (sub ratione æternæ prædestina-

Ioan. 6.

Ioan. 10.

Act. 13.

Tit. 1.

destinationis) datum est à patre, ad ipsum venire: omnes oues Christi, siue (quod idem est) electos cognoscere Pastorem suum, & sequi illum, & quotquot præordinati sunt ad vitam æternam, credere: & fidem iustificam illam esse fidem electorum Dei, quæ ipsa tamen fides non est omnium simpliciter hominum (2. Thess. 3.) perpetua est, & decisiva totius Scripturæ sacræ sententia.

106. Quia deniq; concludit Apostolus, Quos Deus prædestinârit, tandem glorificari: palàm est, prædestinatorum & electorum nomen & definitionem propriè ad eos solos dirigi, qui saluantur.

Esa. 10.

Rom. 9.

Rom. 11.

1. Pet. 1.

Dan. 12.

107. Reliquiæ enim illæ (electorum) saluabuntur, inquit ex Esaiâ Paulus Apostolus. Et electio *ASSEQUI TVR* salutem, quam licet quæsitam (sed ex operibus quæsitam) Israël affecutus non est: Et electi illi secundum præcognitionem Dei patris, custodiuntur virtute Dei per fidem ad salutem: & reportant finem fidei, salutem animarum: & saluabitur *OMNIS*, qui scriptus est in libro.

Matt. 24.

Ioan. 10.

Rom. 8.

Ioan. 6.

2. Tim. 2.

Matt. 24.

Matt. 25.

108. Nec in erroribus intereunt electi: nec rapiuntur de manibus Christi, & Dei, nec separari possunt per vllam creaturam à dilectione Dei, quæ est in Christo Iesu, Domino nostro. Nec perdit Christus quicquam ex *OMNIBVS*, quæ pater dedit illi: sed resuscitat ea in nouissimo die: solidum enim stat fundamentum Dei, habens signaculum hoc: Nouit Dominus, qui sint sui. Qui etiam in nouissimo die simul omnes congregabuntur, & statuentur ad dextram, audituri sententiam: Venite benedicti, &c.

Heb. 3.

109. Hæc verò non eò sunt accipienda, quasi certæ quædam ac definitæ personæ ita sint absolutè electæ, vt nulla ratione damnari possint: sed quòd Spiritus sanctus his solis electorum nomen attribuat, qui ad finem vsq; initium substantiæ (vt Epistola Hebræis inscripta loquitur) firmum retinent.

110. Qui verò, cùm renati fuerant, deficiunt rursus, hi ob hanc ipsam causam non sunt ex electis, quia deficiunt. Qui si mansissent in bonitate (sicut implorato Spiritus sancti auxilio manere poterant) ex electis vtiq; fuissent.

111. Et conseruasset Deus hos quoque ad salutem, si non ipsi sese sponte rursus auertissent à sancto præcepto, quod eis traditum fuerat, 2. Petri 2.

112. Quemadmodum certè causam omnem, quòd ij, qui renati aliquando fuerant, rursus excidunt, & quidem nonnulli eorum finaliter, Scriptura non in Deum reijcit, aut eius æternum aliquod decre-

decretum de absoluta illorum reprobatione factum, sed in ipsos-
met homines aperte confert, Ezech. 18. Rom. 11. Heb. 6. & 10. 2. Pet.
2. Apocal. 2.

113. Idcirco licet ratione præscientiæ Dei certum numerum esse
electorum Dei non negemus, quatenus Deo, quem nihil latere po-
test, certo constat, qui, & quot credituri sint, & ad finem perseuera-
turi: tamen eum numerum ad certas quasdam personas absolute
restrictum, aut sic fatalem esse, ut nec auctior fieri potuerit, nec
contractior: id verò constanter pernegamus.

114. Paulus enim contractiorem illum fieri potuisse luculenter e-
docet, quando se (quem ex electis esse, & in bono permanurum esse
non dubitabat) nihilominus reprobum fieri posse pronunciat, si
carni suæ frenum non iniiciat, 1. Cor. 9.

115. Christus porrò auctiorem illum potuisse fieri confirmat, cum
ipso etiam Tyrios & Sodomitas, si tanta miracula, quanta in Gali-
lææ ciuitatibus, apud ipsos edita forent, conuerti, & saluari potuis-
se, religiosa attestatone palàm asseuerat.

116. Quæ asseueratio de nihilo foret, si ab illo saluandorum & e-
lectorum numero Sodomitæ per absolutum decretum fuissent re-
scissi.

117. Certus autem fuisset nihilominus & omniscio Deo cognitus
ille numerus, quicumq; tandem futurus erat, si vel Paulus factus es-
set reprobus, vel Sodomitæ conuersi vicissim, saluatiq; fuissent.

118. Ex his, quæ dicta sunt, liquet, infinitum esse discrimen inter
particularitatem Calvinisticam illam, & particularitatem à Christo
notatam, cum ait: Pauci electi.

119. Primò enim causam eius particularitatis & præteritionis, quæ
in ipsa electione constituitur, faciunt Calviniani non incredulita-
tem & impœnitentiam hominum præuisam: sed ipsammet primam
& supremam, simplicem & absolutam Dei voluntatem, causas, ut i-
psi loquuntur, omnes reliquas antegressam.

120. Christus econtrà præteritionis istius causam non in ante-
cedentem Dei voluntatem confert: siquidem, quoad voluntatem
illam beneficam Dei, qua sitit & expetit omnium hominum salu-
tem, **NEMO QVIS QVAM** in toto genere humano est præteri-
tus.

121. Adeò, ut si Electio hac sola voluntate Dei, citra reliquarum
causarum

*Vide librū
Visitatio-
nis Apolo-
geticum.*

causarum aspectum, definiretur, omninò tam latè pateret electio, quàm voluntas illa Dei.

Ezech. 33.
2. Pet. 3.

122. Sicut autem in conuersione & saluatione fit præteritio, non ex voluntate illa Dei (vult enim conuerti & saluari omnes homines) sed ex defectu reliquarum causarum, quæ ad efficiendam hominum conuersionem & salutem pertinent, & verò hominum culpâ interuertuntur: sic & in electione fit præteritio non ex voluntate misericordiæ Dei, (quæ ad vniuersum mundum se extendit) sed itidem ex defectu causarum reliquarum ad electionis efficientiam requisitarum: vt tam non possit dici, Omnes homines esse electos, quàm nec affirmare licet, Omnes homines conuerti & saluari.

123. Interim sanctè asseueramus, nos pium alere & conseruare consensum cum sinceris ijs Doctoribus, qui hanc Dei voluntatem nominârunt electionem, dicentes, Deum elegisse omnes homines ad vitam æternam, sumpto Eligendi verbo in significatione minùs propria: dummodò fateantur, æternam Dei electionem, si in proprio suo significato, vt eam Scriptura definit, accipiat, solummodò esse τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον, I. Tim. I. hoc est, eorum, qui CREDITVR Ierant in ipso ad vitam æternam.

124. Nam quòd obijcitur, omnem voluntatem esse *προαιρετικὴν*, id est, electiuam, seu cum electione coniunctam: ambiguitas est in latino vocabulo, quæ græcorum vocabulorum distinctione soluitur.

125. Aliud enim est *προαίρεσις*, quæ est voluntatis in agendo determinatio, de qua Philosophus differit libro tertio Ethicorum: Aliud verò est *ἐπιλογὴ*, qua de loquitur Scriptura, & electorum separationem ab alijs, vi vocis significat, teste Mose, Salomone, Christo, Paulo.

Certè pater, sic fuit
ἐπιλογὴ
bona VOLUNTAS
opud te.

126. Aliàs si quis in hac disputatione Philosophicum illud pronunciatum de omni voluntate electiua morosè vrgeat: quid aliud lucrabitur, quàm quòd Calvinistarum dogmati patrociniabitur.

127. Etenim, quia Deus abscondit mysterium Euangelij à prudentibus huius seculi, idq; teste Salvatore, VOLENS (voluntate videlicet non antecedente, sed consequente, & ingratitude mundi puniente) sequetur vi axiomatis illius sinistrè intellecti, Deum prudentem

prudentes huius seculi **ELIGERE**, & prædestinare ad hanc pœnam
quod Calvinianum est.

128. Sic quia de filijs Eli dicitur : Non obedierunt Patri suo,
quia Dominus **VOLUIT** illos occidere (scilicet ob completam men-
suram impietatis) quia clamat Apostolus: Deus **VOLENS** osten-
dere iram suam, tulit multa animi lenitate vasa iræ: Certè si o-
mne velle Dei est eligere, aut prædestinare, sequetur, Deum fi-
lios Eli ad occisionem, vasa iræ autem ad ostensionem iræ elegis-
se & prædestinasse: quæ ad vnguem est Calvinistarum impia do-
ctrina.

129. Cæterùm, vt in instituto progrediamur, Calviniani particu-
laritatem ingerunt ipsi quoque Redemptionis operi à Christo præ-
stito, docentes flagitiosè, Christi carnem pro impijs non esse cruci-
fixam, nec sanguinem eius expiandis eorum peccatis esse fufum.
Quæ Caluini sunt verba, multoties à discipulis eius, quod alibi o-
stenfum est, repetita.

*Caluinus
cōtra Hef-
busium.*

130. Nos hanc particularitatem corde & ore damnamus, & exe-
cramur: vniuersalitatẽ verò meriti Christi constanter asserimus,
profitentes cum Ioanne: Christum esse propitiationem pro pecca-
tis nostris, non nostris autem tantum, sed etiam **TOTIVS MVNDI**,
1. Ioan. 2.

131. Atq; sic mortuum esse pro vniuersis ad vnum hominibus: et-
iam pro pereuntibus, teste Apostolo Rom. 14. & 1. Corinth. 8. Cuius
sanguine sanctificati fuerant ij quoq; , qui cùm essent inferti Eccle-
siæ Dei, postea prolapsu vniuersali deficiunt, & æternùm intereunt,
Heb. 10. Quin & eos **MERCATVS** est Christus, qui abnegando hunc
redemptorem suum ipsi sibi celerem accersunt damnationis interi-
tum, 2. Pet. 2.

132. Vt compendio dicamus, Deus per Christum reconciliauit
cuncta erga se, pacificatis per sanguinem crucis eius per eundem, si-
ue quæ in terra sunt, siue quæ in cœlis, Ephes. 1. Coloss. 1. Huic vni-
uersalitati redemptionis & meriti Christi repugnat è diametro par-
ticularis electio Calvinistica, vtpote, cuius vi redemptio illa non v-
niuerso mundo, sed quibusdam duntaxat absolutè prædestinatis
parta & acquisita sit.

133. Nos verò particularitatem Electionis, qua remouetur
à Deo causa præteritionis, & in spretum vsus mediorum salutis
confertur, non opponimus vniuersalitati meriti Christi (quod

tum fieret, si diceremus, vi prædestinationis absolutæ quosdam à beneficio redemptionis Christi simpliciter esse reiectos) sed eidem illam ὑπαλλάτως subijcimus, imò Electionem SECUNDVM hanc VNIVERSALEM redemptionem explicandam esse monemus.

134. Non ita quidem, quòd vtramq; eiusdem putemus esse latitudinis, sed quòd Electio, quæ particularis est, redemptioni Saluatoris, quæ vniuersalis est, inclusa sit, & ex eadem promanet.

135. Quemadmodum & Diuus Paulus, Ephes. 1. ex hoc fonte vniuersalis redemptionis, reconciliationis & restorationis omnium, electionem nostri deducit, non quidem æquè latè patentem (vt quæ non sola hac redemptione definiatur) sed particularitate sua redemptioni vniuersali ὑπαλλάτως inclusam, eamq; ad hos refert, qui redemptionem Christi apprehendunt, hoc est (vt ipse met istic loci perspicuè declarat) ad sanctos, ad fideles, ad benedictos omni benedictione spirituali in cœlestibus, ad κεχαρισμένους, seu in gratiam receptos, ad adoptatos in filios, ad HABENTES redemptionem illam Christi, per sanguinem ipsius, REMISSIONEM peccatorum: ad ascitos in sortem, nempe sortem SANCTORVM in lumine, Coloss. 1. sortem competentem sanctificatis per fidem erga Christum, Acto- rum 26.

136. Nam & Iustificatio nostra ex eodem hoc fonte acquisitæ per Christum redemptionis deducitur, & secundum illam explicanda est, nec tamen Iustificatio ipsa est vniuersalis omnium hominum, sed solorum credentium.

137. Denique Calviniani particularitatem ingerunt in sacrosanctas promissiones Euangelicas, quas Deus vniuersales esse iussit ac voluit.

138. Nam præter id genus promissionum, quod fidei respectu limitatum est, sunt quædam, quæ simpliciter vniuersales sunt. Vt: Sic Deus dilexit MVNDVM. Vt ego, nolo mortem impij, sed vt impius conuertatur & viuat. Deus vult, OMNES HOMINES saluos fieri, & ad agnitionem veritatis peruenire. Conuertimini ad me, & salui eritis OMNES FINES TERRÆ. Annunciat Deus hominibus, vt OMNES VBIQVE resipiscant. Venite ad me OMNES, qui laboratis & onerati estis: ego reficiam vos. Non vult Deus, vt VLLVS pereat, sed OMNES ad pœnitentiam

Ioan. 3.

Ezech. 33.

1. Tim. 2.

Isa. 45.

Act. 17.

Matth. 11.

2. Pet. 2.

tiam recipiantur. Conclufit Deus omnes fub incredulitatem, vt Rom. 11.
OMNIVM miferetur.

139. Has vniuerfales promiffiones facere particulares, propter anteceptam particularitatem Electionis abfolutæ, quam fomniant aduerfarij: extremè flagitiofum; & in æternam Dei maieftatem blafphemum eft.

140. At particularitas Electionis à Christo traditæ, reiiciens caufam præteritionis non in Deum, fed in neglectum & contemptum organorum falutis, intactam & inconuulfam relinquit promiffionum iftarum vniuerfalitatem, & quòd non omnes fructu promiffionum potiuntur & faluantur, culpam non penes Deum, fed penes homines refidere demonftrat.

141. Coronidis loco monebimus aliquid etiam de finibus prædeftinationis. Primus eft refpectu Dei, laus mifericordiæ Dei erga vafa gratiæ, quæ præparauit in gloriam, Rom. 9. vt laudetur gloria gratiæ ipsius, Ephes. 1.

142. Refpectu noftri verò, in hac vita, vt fancti fimus, & irreprehenfibiles coram ipfo, Ephes. 1. in feculo altero autem finis vltimus gratiæ noftre prædeftinationis eft vita æterna.

143. Ex his finibus, quatenus illi in fola Dei intentione vertuntur, non licet argumentari ad vniuerfalem Electionem omnium hominum exadificandam.

144. Non enim firma eft connexio: Laus gloriæ gratiæ Dei (quæ eft finis Electionis) eft communis omnibus hominibus; (fi quidem omnes fumus conditi ad gloriam Dei) Ergo & Prædeftinatio, feu Electio eft communis omnibus hominibus.

145. Nam probatio Antecedentis confundit diuerfos ftatus hominis, ante, & poft lapfum. Omnes creati fumus ad gloriam Dei, ratione primitiuæ iuftitiæ concreatæ.

146. Hæc poftquam lapfu primorum parentum amiffa eft: iam in reparatione, poft lapfum, condimur in Christo Iefu ad gloriam Dei, non immediata ratione, fed mediata, per verbum vera fide fufceptum.

147. Sic finis ifte, gloria nimirum Dei, non iam dependet ex noftri creatione, qualis ea contingit hodie interueniente generatione parentum, fed ex creatione noua, quæ eft *παλιγενεσία* ex aqua & fpiritu.

148. Iuxta illud: Si quis eft in Christo Iefu, noua creatura eft, 2. Corinth. 5.

1. Cor. 1. 31. Et Esa. 43. Qui INVOCAT NOMEN DOMINI, ad gloriam meam creavi illum.

149. Ergo finis iste (gloria gratiæ Dei) haud perinde cunctis post lapsum communis est. In multis enim finis longè alius sese offert, videlicet manifestatio iustitiæ, & ostensio iræ Dei, vt de vasis ignominia, à Diabolo ad interitum apparatus, Paulus Apostolus expressè testatur, Rom. 9. 2. Tim. 2.

150. Idem respondetur de fine altero, qui est, vt simus sancti & irreprehensibiles coram ipso, Ephes. 1.

151. Etenim si propterea Electio statuenda foret omnium promiscuè & indifferenter hominum, quia eligimur, vt simus sancti & irreprehensibiles: Quidni etiam Iustificatio pertineret ad omnes, cum ob eundem istum finem iustificemur etiam, vt videlicet sancti simus & inculpati coram Deo?

152. Sicut autem non procedit argumentum de Iustificatione: Ita nec de Electione.

153. Agitur enim de fine, non vt ille in sola Dei intentione pensatur, (qua ratione apud plerosque per incredulitatem interuertitur) sed vt is vera fide apprehenditur.

154. Quod cum à paucis fiat, Electio quoq; vt & Iustificatio, non omnium, sed, scriptura teste, paucorum est. Et tantum de Electione filiorum Dei.

F I N I S.

FRANCOFORTI AD MOE-
NUM EX OFFICINA TYPOGRA-
PHICA IOHANNIS SPIESII.

A N N O

M. D. XCIII.

FRANCORTI A D M O E
NUM EX OFFICINA TYPOGRA
PHICA IOHANNIS SPIESII

A N N O

M D X C I I I

99 A 6909

ULB Halle

3

003 931 315

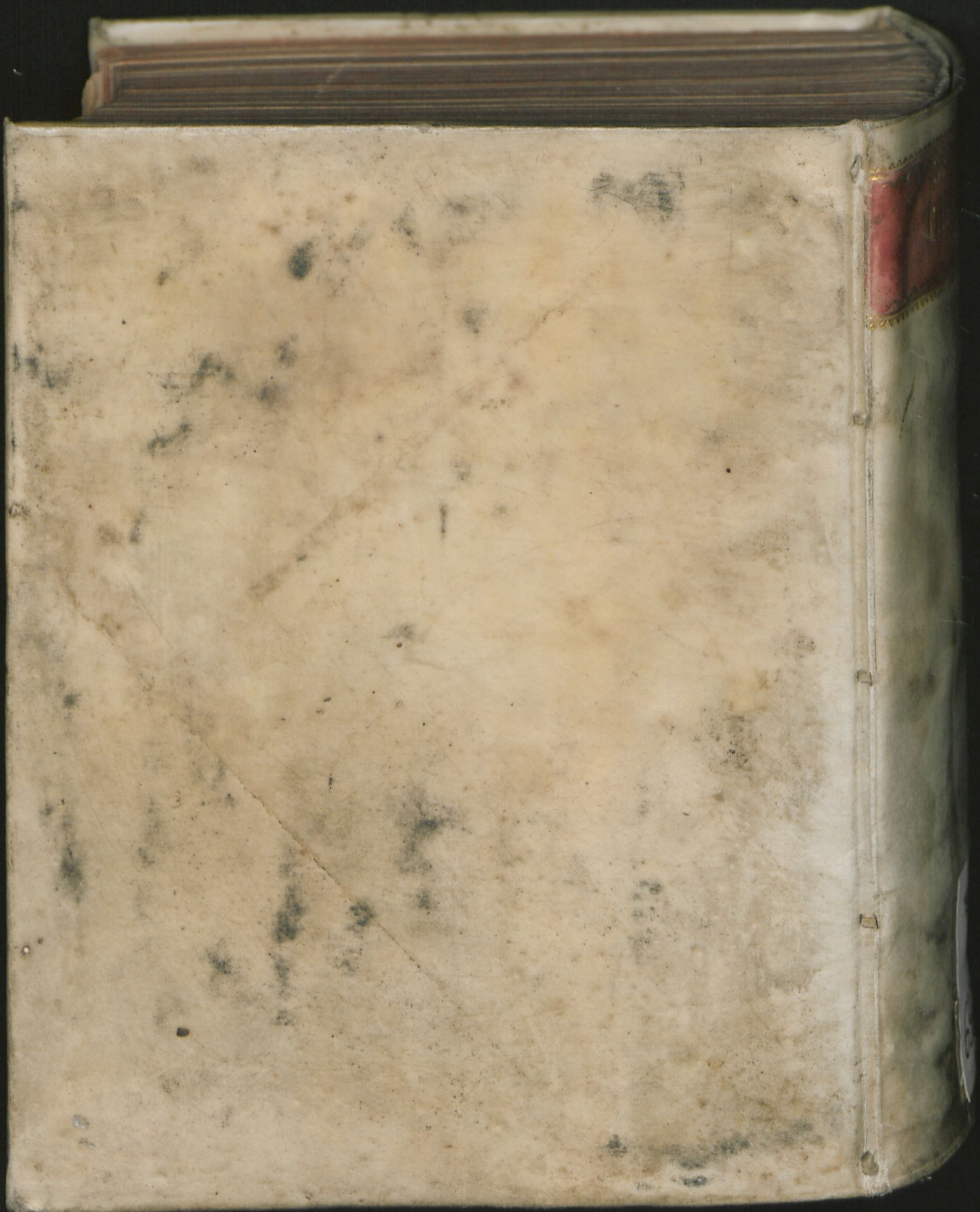
Sb

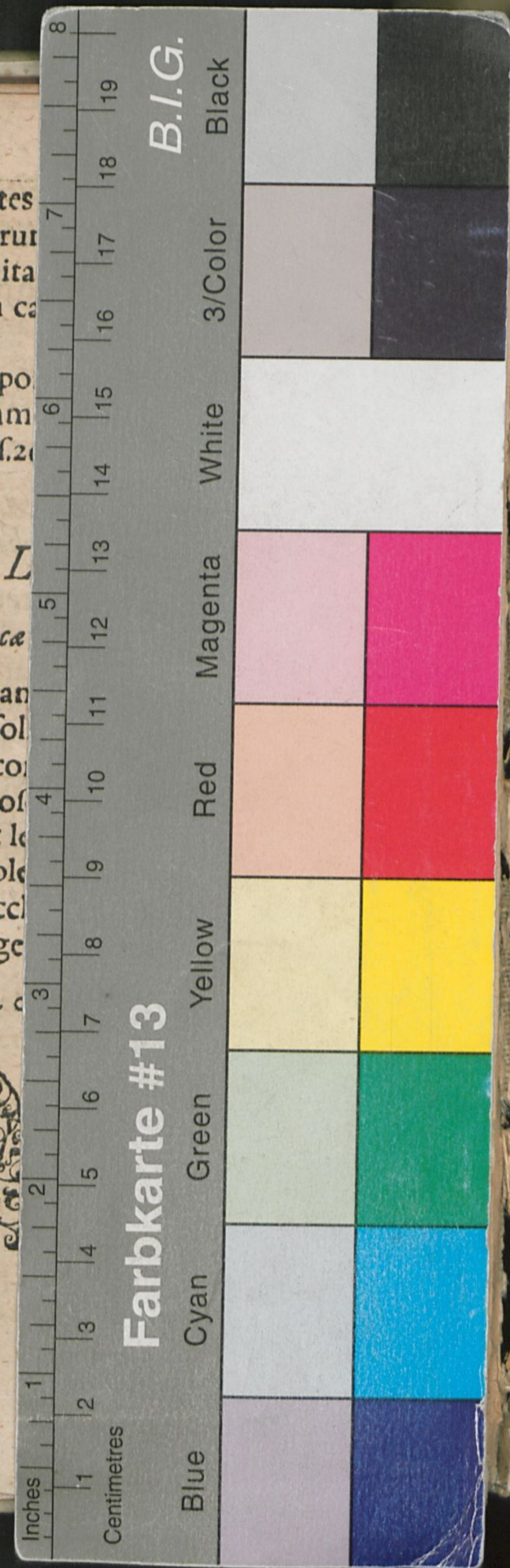
VD 17

Reho

Hilb.

7 3

DE AETERNA PRAE-
DESTINATIONE FILIORVM
DEI AD SALVTEM

Propositiones Theologicae:

PRÆTERITO MENSE IV-
NIO IN ACADEMIA VVITEBERGENSI DI-
sputata, nunc verò recusa, ad refellendum impudens mendacium
HEIDELBERGENSIVM Theologorum de Pelagiana heresi,
quam illi Theologis VVitebergensibus, absq; vlla prorsus ratione,
mente, fronte, pudore & conscientia nequiter im-
pingere non sunt veriti.

A V T O R E

AEGIDIO HVNNIO, S. THEOLO-
GIAE DOCTORE ET PROFESSORE IN
Academia VVitebergenfi.

FRANCOFORTI AD MOENVM
excudebat Iohannes Spies.

M. D. XCIIII.

